

Scopul etern al lui Dumnezeu

3. Prototipul din Betleem

Sâmbătă, 13 martie 2010

Gili Cârstea

Divorțul din Eden a alterat radical intenția lui Dumnezeu de a face din noua familie umană „o priveliște” pentru universul aflat în conflict. Alegând versiunea lui Satana despre realitate, Adam și Eva au refuzat să mai fie temple în care să locuiască Creatorul. Șekina S-a retras, haina de lumină care îi acoperea s-a stins, iar *legea* Duhului de viață care ordona viața lor a fost înlocuită de *legea* păcatului și a morții. Unde domnea neprihănirea a început să domnească păcatul, nelegiuirea, cu produsul lor final, moartea.

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Adam și Eva să se alătore rebeliunii lui Satana. El a făcut tot ce se putea face, conform cu neprihănirea, în spiritul libertății totale de alegere, spre a-i ajuta să decidă corect. Iar ei și-au exercitat acest drept, în deplină cunoștință de cauză.

Alegerea lor de a se alătura revoltei lui Lucifer a fost eveniment major al mării controversate începute în cer. Intenția lui Dumnezeu de a descoperi scopurile Sale cu această familie „de o nouă ordine în univers” a fost blocată. Planul Său inițial a fost anulat, și a intrat în acțiune planul de urgență, pe care Dumnezeu nu l-a dorit, nu l-a stimulat și pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preț. Undeva, cândva, în viitor, urma să se nască în familia omenească deconectată de la izvorul vieții un prototip, un model al genului de omenire pe care a dorit-o Dumnezeu.

Profeția era precisă, deși nu a fost luată în seamă: Ceea ce urma să zdrobească capul Șarpelui nu era puterea sau tăria lui Dumnezeu, ci Sămânța femeii acționând ca un miel pe care îl duci la tăiere. Violența devastatoare a Balaurului urma să fie confruntată cu dragostea dezinteresată a neprihănirii, așa fragilă și vulnerabilă cum este ea.

Moise a lăsat poporului său un testament de maximă importanță, cu privire la natura eliberatorului lor: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15).

Interesant, nici măcar acest al doilea plan de urgență nu prevedea apariția lui Mesia așa cum o cunoaștem noi azi. Dumnezeu ar fi dorit să realizeze scopul Său

etern cu poporul mult mai devreme și fără apariția Domnului Hristos. De aceea a pus în mijlocul lor cortul întâlnirii, care era o pildă despre intenția lui Dumnezeu cu fiecare ființă creată, „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Când a venit pe munte, să Se prezinte poporului Său, Domnul dorea să le arate idealurile înalte pe care le pot atinge dacă vor fi dispuși să intre în legământul cel veșnic, adică să le fie scrisă legea – caracterul lui Dumnezeu – în minte și inimă.

Dar ei s-au dovedit nevrednici de un așa destin înalt. Frumusețea neprihănirii era orbitoare și mortală, insuportabilă (Evr 12:20) pentru oamenii firești, și de aceea au cerut să nu le mai vorbească Dumnezeu. Șekina nu era acceptabilă decât închisă în bezna rece din cortul întâlnirii. Ei nu voiau să intre acolo.

Acum, când Moise le prezintă perspectiva viitoare, că va apărea în mijlocul lor un profet, el spune că aceasta a fost cerința poporului, nu voința lui Dumnezeu. Ascultați și uimiți-vă:

„Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeului tău la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.”

„Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut 15:16-18).

Ce trist! Domnul venise să încheie cu ei legământul cel veșnic, să-i facă părtași de natură divină și astfel să obțină un popor prin care neamurile să cunoască soluția simplă a lui Dumnezeu pentru salvarea lor. Și ei ce fac? Cer să nu le mai vorbească Dumnezeu, ci un om.

Li s-a ascultat cererea. Și? Au fost dispuși să asculte de profetul ridicat „din mijlocul lor,” din sămânța lui David după trup? Nicidecum! L-au omorât, ca o reacție împotriva soluției divine a cărei întrupare era El. Doreau să fie doar „oameni,” oameni așa cum este omenirea, nu oameni părtași de natură divină, ființe de o nouă ordine pe această planetă.

Observați, în toată această tragedie expusă în capitolul 15 din Deuteronomul, formularea expresă, a lui Dumnezeu și a lui Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor;” „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi...”

De ce nu sunt folosite aceste pasaje, atunci când se dezbate natura umană a Domnului Hristos? De ce nu este acceptată formularea aceasta simplă și clară că Mesia a fost un membru obișnuit al poporului ales, ridicat din mijlocul fraților Lui, și pe care Dumnezeu L-a făcut Domn și Mântuitor tocmai prin consumarea legământului cel veșnic în El, act pe care ei l-au respins cu încăpățănare mii de ani?

Când discută locul și rolul Domnului Hristos, Pavel spune că El este al doilea Adam. Prin aceasta se pot înțelege multe, dar dacă privim declarația prin prisma

viziunii lui Moise, atunci singura concluzie este aceea că în Hristos a fost reparat ceea ce se stricase prin Adam, adică scopul lui Dumnezeu în creațiune:

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său” (DA 161).

Această formulare, ecuația finală a doctrinei sanctuarului, expune în toată splendoarea ei calea excelentă de la păcat la neprihănire, refacerea omenirii după chipul lui Dumnezeu.

Planul cerului, stricat prin căderea lui Adam, refuzat la Sinai, se împlinește acum „prin întruparea Fiului lui Dumnezeu,” născut atunci când Dumnezeu S-a pogorât să locuiască în templul inimii unui fiu al omului, devenit astfel „Sămânța” femeii.

Astfel a fost zdrobit capul Șarpelui, a cărui teorie de bază era că omul, despărțit de natura divină, ajunge dumnezeu.

Apariția lui Hristos este o răsturnare spectaculoasă de situație, deoarece a produs un prototip al omenirii așa cum o crease Dumnezeu. În mijlocul unei civilizații controlate de legea păcatului și a morții a apărut un om liber de această lege, cineva care trăia condus de legea Duhului de viață.

Pentru Satana, aceasta era clopotul de moarte, cea mai serioasă amenințare cu care se confruntase vreodată. Hristos era dovada și garanția că legământul cel nou de care vorbise Ieremia este o realitate indiscutabilă, piatra care va spulbera împărăția diavolului construită pe infrastructura pomului cunoștinței binelui și răului. Omul Isus Hristos era pomul vieții plantat din nou, acum chiar în bastioanele nelegiurii, într-o lume care funcționa după regulile pomului cunoștinței. El a demonstrat că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180). Da, omenescul lumii în care venise El, așa cum era el atunci, și nu unul străin de tot chinul și vaiul adus de divorțul din Eden.

În acest fel solia 1888 trebuia să aducă „mai proeminent” în fața bisericii și lumii pe Hristos. Neprihănirea Sa trebuia văzută „în legătură cu legea,” acea lege a guvernării divine după care ființele create nu pot trăi decât unite cu natura divină a Creatorului.

Hristos a fost singurul exemplar al neamului omenesc în care s-a realizat legământul cel veșnic, în care natura umană și cea divină erau unite.

El este garanția că Nunta Mielului va avea loc fără nicio îndoială, că un grup de frați ai Săi vor fi făcuți asemenea Lui, așa cum El a fost făcut „asemenea fraților Săi.”

Este Prototipul care va deveni model de serie, atunci când poporul Său va înțelege, va aprecia și va dori să aibă „credița lui Isus.”

De aceea chemarea la Nuntă, care răsună tot mai clar în zilele noastre.